

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 23 2020, nummers 481 – 501 vrijdag 12 juni 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Waterwet.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9
Bijstand	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	14
Algemene Verordening Gegevensbescherming	14
Wet openbare manifestaties	14
Vreemdelingenrecht	17
Regulier	17
Medisch	18
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 481

MK ABRS, 10-06-2020, 202001087/2/A3 en 202001097/2/A3

korpschef van politie.

Awb 8:29

GEHEIMHOUDING. Overzichtsuitspraak op hoofdlijnen van de oordelen van de ABRS met betrekking tot de toepassing van artikel 8:29 van de Awb. De beperkingsmogelijkheid bij toepassing van deze regeling is met zodanige waarborgen omkleed, dat het recht op een eerlijk proces daarmee niet in zijn essentie wordt beperkt. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10-04-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1109](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RVS:2019:1109).

De uitspraak gaat over gevallen waarin een partij meedeelt aan de bestuursrechter dat uitsluitend de rechter kennis zal mogen nemen van een stuk vanwege gewichtige redenen. Naast het toetsingskader wordt onder meer ingegaan op de vragen wie een verzoek om beperkte kennisneming voor welke stukken kan doen, aan welke eisen een dergelijk verzoek moet voldoen, wanneer er in ieder geval geen sprake is van gewichtige redenen, hoe de handelwijze is van de ABRS bij zaken over de openbaarheid van of inzage in informatie en wanneer wel sprake is van gewichtige redenen.

I.c. wordt het verzoek van de korpschef om beperkte kennisneming gerechtvaardigd geacht.

[ECLI:NL:RVS:2020:1367](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/ECLI:NL:RVS:2020:1367)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Overzichtsuitspraak over verzoeken om geheimhouding van dossierstukken") uitgebracht.

JnB2020, 482

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 25-05-2020 (publ. 09-06-2020), SGR 20/3563

plaatsvervangend voorzitter van de Veiligheidsregio Haaglanden, verweerder.

Awb 1:3, 8:3

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Haaglanden 11 mei 2020 (hierna: de Noodverordening)

BESLUIT. EXCEPTIEVE TOETSING. NOODVERORDENING. CORONA-VIRUS. I.c. is het e-mailbericht van verweerder aan verzoekster niet te beschouwen als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, nu hiermee geen andere rechtsgevolgen in het leven worden geroepen dan die reeds volgen uit de Noodverordening als zodanig. Nu niet in geschil is dat de Noodverordening een algemeen verbindend voorschrift (hierna: avv) is en hier geen besluit in de zin van de Awb voorligt, kan de bestuursrechter het avv als zodanig niet toetsen. Eerst in een geval dat sprake is van een dergelijk besluit, staat artikel 8:3, eerste lid, onder a, van de Awb niet in de weg aan de mogelijkheid van een exceptieve toetsing van een avv.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4606](#)

JnB2020, 483

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 15-05-2020 (publ. 09-06-2020), AWB 20/1697

college van burgemeester en wethouders van Arnhem, verweerder.

Awb 5:32

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 9.2.1.2

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.1 lid 1, 2 onder e

BEVOEGDHEID. Last onder dwangsom. I.c. heeft verweerder aan de last onder dwangsom overtreding van artikel 9.2.1.2 van de Wm en artikel 2.1, eerste en tweede lid, onder e, van het Activiteitenbesluit ten grondslag gelegd. In geval van handhaving op grond van de Wm heeft de ABRS in eerste en enige aanleg rechtsmacht. De voorzieningenrechter is wel bevoegd om te oordelen over handhaving op grond van het Activiteitenbesluit. Verder is van belang dat handhaving is gebaseerd op één feitelijke situatie: de terbeschikkingstelling van lachgas. De last is niet splitsbaar in een deel waarop de Wm ziet en een deel waarop het Activiteitenbesluit ziet. Dat betekent dat in dit geval sprake is van een conflict in de bevoegdheidstoedeling. De Afdeling is in een dergelijke situatie bevoegd in eerste en enige aanleg kennis te nemen van het verzoek en de voorzieningenrechter niet. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 6 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1458](#), van 20 april 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1065](#) en van 8 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:93](#).

[ECLI:NL:RBGEL:2020:2646](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 484

MK ABRS, 10-06-2020, 201804677/1/A3

minister van Financiën, appellant sub 1.

Awb 1: 3 lid 1, 8:73 (oud), 8:88

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten IV, V

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 49

SCHADEVERGOEDING. Verwerking persoonsgegevens. I.c. heeft de rechtbank de minister ten onrechte op grond van het niet toepasselijke artikel 8:88 van de Awb tot schadevergoeding veroordeeld. Het wel toepasselijke artikel 8:73 van de Awb biedt de bestuursrechter niet de mogelijkheid de minister in dit geval tot schadevergoeding te veroordelen. [Appellant sub 2] kan uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter instellen teneinde een uitspraak van een rechter te krijgen over vergoeding van de door hem gestelde schade.

Besluit waarbij de staatssecretaris van Financiën het verzet van [appellant sub 2] tegen de verwerking van zijn persoonsgegevens niet gerechtvaardigd heeft geacht.

Bij besluit van 10 augustus 2017 heeft de minister het door [appellant sub 2] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. [...]

4. De Afdeling ziet zich voor de vraag gesteld of dit geval moet worden beoordeeld naar het recht zoals dat gold voor 1 juli 2013, of dat in dit geval het recht van toepassing is dat vanaf 1 juli 2013 gold, met inbegrip van titel 8.4 van de Awb, waar artikel 8:88 deel van uitmaakt. Titel 8.4 is met de inwerkingtreding van de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: de Wns, Stb. 2013, 50) op 1 juli 2013 in de Awb gekomen. Het overgangsrecht is in artikel IV en artikel V van de Wns opgenomen.

4.1. De gestelde schade zou volgens [appellant sub 2] zijn veroorzaakt door de verstrekkingen van de inkomensverklaringen op respectievelijk 4 april 2013, 22 maart 2014 en 17 maart 2015. De verstrekking van 4 april 2013 heeft plaatsgevonden vóór de inwerkingtreding van de Wns op 1 juli 2013. Uit artikel IV, eerste lid, van de Wns volgt dat daarop het recht zoals dat gold voor de inwerkingtreding van de Wns van toepassing is. De verstrekkingen van 22 maart 2014 en 17 maart 2015 hebben plaatsgevonden na de inwerkingtreding van de Wns. Gelet op artikel IV, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel V, eerste en tweede lid, van de Wns geldt dat in dat geval het recht van de Wns van toepassing is, tenzij het gaat om een besluit of handeling a) van de Belastingdienst/Toeslagen of b) van andere bestuursorganen voor zover genomen of verricht in het kader van aan de Belastingdienst opgedragen taken. Van dit laatste is sprake, nu de verstrekking heeft plaatsgevonden door de inspecteur van de Belastingdienst/Centrale administratie. Dit betekent dat, gelet op de door [appellant sub 2] gestelde schadeoorzaken, titel 8.4 van de Awb, en daarmee artikel 8:88 van de Awb, niet van toepassing is op zijn verzoek, maar het recht zoals dat voor 1 juli 2013 gold (uitspraak van 24 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4443](#)).

4.2. Op grond van het aldus toepasselijke oude recht is de bestuursrechter bevoegd een oordeel te geven over een verzoek om schadevergoeding indien dat verzoek gedurende een bij hem aanhangige beroepsprocedure is gedaan (artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud), of indien een dergelijk verzoek bij het bestuursorgaan is gedaan en dat bestuursorgaan daarop een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb heeft genomen.

4.3. De beslissing van de minister over schadevergoeding kan niet worden aangemerkt als een op een specifieke geschreven regeling gebaseerd besluit over schadevergoeding. De Wbp, meer in het bijzonder artikel 49 van de Wbp, bevat immers geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding (uitspraak van 22 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2751](#)).

De beslissing van de minister over schadevergoeding wegens de beweerdelijk onrechtmatige verstrekking van persoonsgegevens op 4 april 2013 kan ook niet worden aangemerkt als een, niet op een specifieke geschreven regeling gebaseerd, appellabel besluit. Er is immers niet voldaan aan het vereiste van de zogenoemde processuele connexiteit (zie onder meer de uitspraak van 6 mei 1997, [ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](#)). Daaraan is voldaan indien ook tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid zelf beroep open staat bij de bestuursrechter. De verwerking van persoonsgegevens, in dit geval door het verstrekken van

inkomensindicaties aan de verhuurder van [appellant sub 2], is een feitelijke handeling. Deze verwerking zelf is daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Hieruit volgt dat de rechtbank het besluit op bezwaar ten onrechte heeft vernietigd, voor zover dit besluit betrekking heeft op het door [appellant sub 2] ingediende verzoek om schadevergoeding.

4.4. [...] In dit geval bestond geen mogelijkheid voor de bestuursrechter om met toepassing van artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud) de minister tot schadevergoeding te veroordelen, omdat die bepaling de bestuursrechter geen mogelijkheid biedt om schadevergoeding toe te kennen in het geval dat het beroep ongegrond wordt verklaard. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de rechtbank het beroep ongegrond had moeten verklaren en dat dus aan ten minste één van de toepasselijkheidsvoorwaarden van artikel 8:73 Awb (oud) niet is voldaan.

4.5. De conclusie is dat de rechtbank de minister ten onrechte op grond van het niet toepasselijke artikel 8:88 van de Awb tot schadevergoeding heeft veroordeeld. De conclusie is voorts dat het wel toepasselijke artikel 8:73 van de Awb de bestuursrechter niet de mogelijkheid biedt de minister in dit geval tot schadevergoeding te veroordelen. De Afdeling voegt daar ter voorlichting van de rechtspraak aan toe dat met name dat laatste deze zaak in juridisch relevant opzicht onderscheidt van de zaken over beweerdelijke onrechtmatige verstrekking van gegevens van andere bestuursorganen dan de Belastingdienst waarover de Afdeling op 1 april 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:898](#), [ECLI:NL:RVS:2020:899](#), [ECLI:NL:RVS:2020:900](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:901](#)) uitspraken deed en waarbij niet artikel 8:73 van de Awb, maar artikel 8:88 van de Awb van toepassing was. De rechtbank heeft de minister derhalve ten onrechte veroordeeld tot vergoeding van de schade die [appellant sub 2] heeft geleden als gevolg van de onrechtmatige verstrekking van de inkomensgegevens [...]. Uit het voorgaande volgt dat [appellant sub 2] uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter kan instellen teneinde een uitspraak van een rechter te krijgen over vergoeding van de door hem gestelde schade. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1375](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 485

ABRS, 10-06-2020, 201905045/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid aanhef en onder c, 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5:20

Besluit ruimtelijk ordening (Bro) 3.1.6 lid 1 en lid 2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AFWIJKEN BESTEMMINGSPLAN. RUIMTELIJKE ONDERBOUWING. Ingevolge artikel 5.20 van het Bor is, voor zover de omgevingsvergunning wordt verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo, artikel 3.1.6. van het Bor van overeenkomstige toepassing. De omstandigheid dat de ontwikkeling geen stedelijke ontwikkeling is als bedoeld in het tweede lid van die bepaling, neemt niet weg dat het eerste lid van die bepaling wel van toepassing is. Dit betekent, zoals in de uitspraak van 18 december 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:2471](#), is overwogen, dat de behoefte aan de mogelijk gemaakte ontwikkeling in het kader van de uitvoerbaarheid dient te worden onderbouwd. Ook dient, zoals in de uitspraak van 25 juni 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2294](#), is overwogen, in het kader van een goede ruimtelijke ordening beoordeeld te worden of de gegeven bestemming passend is.
[ECLI:NL:RVS:2020:1369](#)

JnB2020, 486

Voorzieningenrechter ABRS, 08-06-2020 (publ. 10-06-2020), 202001765/2/R1
college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder c
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3, aanhef en onderdeel 8

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. Verwijdering drie lucht-warmtepompen in patio van pand. Geen aanknopingspunten voor het oordeel dat voor de plaatsing van de units geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wabo is vereist.

[...] onder oplegging van een dwangsom gelast om drie geplaatste lucht-warmtepompen in de patio van het [...] te verwijderen en verwijderd te houden.

[...] Vergunningplicht

5. [...] geen grond bestaat voor het oordeel dat op voorhand moet worden aangenomen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat voor de plaatsing van de drie units op de patio een omgevingsvergunning vereist is.

De patio is een niet overdekte buitenruimte op de begane grond aan de achterzijde van het gebouw en de voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om op voorhand aan te nemen dat de patio een integraal onderdeel van het gebouw is, zoals [verzoeker] heeft aangevoerd. Los daarvan is de voorzieningenrechter van oordeel dat de drie geplaatste units op zichzelf staande bouwwerken zijn en dat reeds daarom het plaatsen ervan niet kan worden aangemerkt als een vergunningvrije verandering van het gebouw als bedoeld in artikel 3, aanhef en onderdeel 8, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht. De voorzieningenrechter ziet in hetgeen [verzoeker] heeft aangevoerd dan ook geen aanknopingspunten voor het oordeel dat voor de plaatsing van de units geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) is vereist.

De voorzieningenrechter ziet evenmin aanleiding om op voorhand aan te nemen dat de units in overeenstemming zijn met het bestemmingsplan en dat daarom geen omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo is

vereist. Ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Oostelijke binnenstad" rust op het deel van het perceel waar de units zijn geplaatst de bestemming "Tuin-3". De units zijn geplaatst ten behoeve van de kantoorfunctie die is genoemd onder de bestemming "Gemengd-1" en niet ten dienste van de aldaar geldende bestemming "Tuin-3". Aangezien in artikel 16.2 van de planregels is bepaald dat op de tot "Tuin-3" bestemde gronden uitsluitend gebouwen en bouwwerken geen gebouw zijnde ten dienste van de bestemming mogen worden opgericht en de gebruiksregels in artikel 16.3 uitsluitend zien op gebouwen en niet op een bouwwerk als hier aan de orde, heeft de rechtbank naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht overwogen dat de units in strijd zijn met het bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1349](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 29-05-2020 (publ. 05-06-2020), UTR 18/3318 e.v. ([ECLI:NL:RBMNE:2020:2022](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 487

ABRS, 10-06-2020, 201909336/1/R1

dagelijks bestuur van het waterschap Drents Overijsselse Delta.

Waterwet 5.24

WATERWET. Premature gedoogplicht. I.c. is van een premature gedoogplicht geen sprake, omdat de gedoogplicht is opgelegd nadat het watergebiedsplan is vastgesteld en in werking getreden. Artikel 5.24, eerste lid, van de Waterwet vereist niet dat procedures met betrekking tot het watergebiedsplan zijn afgerond voordat een gedoogplicht wordt opgelegd. Ook is niet vereist dat er tussen beheerder en rechthebbenden overeenstemming is bereikt over de verwerving van gronden. Immers, biedt artikel 5.24 van de Waterwet juist de mogelijkheid voor de beheerder om een gedoogplicht op te leggen in het geval dat met rechthebbenden geen overeenstemming wordt bereikt en door rechthebbenden geen toestemming wordt verleend voor het uitvoeren van de werkzaamheden. De enkele omstandigheid dat [appellante] vindt dat er geen serieus bod is gedaan, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2020:1371](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRs, 10-06-2020, 201906955/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2020:1295](#));
- MK Rechtbank Limburg, 30-04-2020 (publ. 04-06-2020), AWB/ROE 18/1222 ([ECLI:NL:RBLIM:2020:3332](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 488

Rechtbank Amsterdam, 22-05-2020 (publ. 10-06-2020), AMS 19/818

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft de rechtbank niet overtuigd. De beschouwing dat eiser niet overprikkeld zal raken als het werk voldoende prikkelarm is, berust in wezen op een cirkelredering. Deze zegt niets over de vraag welke prikkels eiser aankan, terwijl zijn huisarts zegt dat korte contacten met de buitenwereld hem uit zijn evenwicht brengen. Ook de verwijzing naar zijn werkervaring zegt daarover niet voldoende, want door dat werk is eiser juist ziek uitgevallen. Het behaalde havo-diploma vindt de rechtbank te algemeen en te lang geleden om conclusies aan te verbinden. De rechtbank volgt eiser daarom in zijn stelling dat hij hoogstens op twee dagen in de week drie uur kan werken. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:2669](https://ecli.nl/RBAMS:2020:2669)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 489

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 28-05-2020 (publ. 05-06-2020), BRE 19/5403 PW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tilburg, verweerder.
PW 3

PARTICIPATIEWET. DETENTIE ECHTGENOOT. DUURZAAM GESCHEIDEN. Vast staat, dat bij eiseres en haar echtgenoot geen sprake is van een gewilde verbreking van de echtelijke samenleving. De detentie vormt wel een daadwerkelijk beletsel voor de voortzetting van de echtelijke samenleving. En omdat sprake is van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 20 jaar, kan de echtelijke samenleving zeer lange tijd niet worden voortgezet. Hoewel de echtelijke samenleving na deze periode van 20 jaar kan worden hervat, is het niet reëel om op grond daarvan aan te nemen dat nu geen sprake zou zijn van duurzaam gescheiden leven. Anders gezegd: de zeer lange duur van de gevangenisstraf is hier bepalend voor de duurzaamheid; daaraan kan de enkele mogelijkheid van hervatting van de echtelijke samenleving in de verre toekomst niet in de weg staan. Op grond hiervan moet eiseres als duurzaam gescheiden levend van haar echtgenoot en daarmee als ongehuwd voor de Participatiewet worden aangemerkt. Gevolg van die conclusie is, dat bij de bijstandverlening aan eiseres geen grond bestaat om rekening te houden met de inkomsten van haar echtgenoot. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:2354](https://ecli.nl/RBZWB:2020:2354)

JnB2020, 490

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 25-05-2020, (publ. 08-06-2020), SGR 20/2175

college van burgemeester en wethouders van Rijswijk, verweerder.

PW 13 lid 2 aanhef en onder c

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING BIJSTAND. NIET VOLDAAN AAN SCHOLINGSPLICHT. Verzoek om voorlopige voorziening toegewezen.

Verweerder heeft de bijstandsaanvraag van verzoeker afgewezen omdat hij niet aan de scholingsplicht van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder c van de Pw heeft voldaan.

[...]

6.2 Verzoeker heeft zich bij verweerder gemeld voor een bijstandsuitkering nadat hij lange tijd zelf in zijn levensonderhoud heeft voorzien. Hij heeft geruime tijd als verkoper in de detailhandel gewerkt. Na zijn laatste baan heeft hij, direct voorafgaand aan zijn aanvraag, een WW-uitkering ontvangen. Nu die uitkering is geëindigd, zag verzoeker zich genoodzaakt een beroep op bijstand te doen. Verweerder heeft verzoekers aanvraag afgewezen omdat hij niet aan de scholingsplicht heeft voldaan. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder met verzoeker in het kader van de zoekperiode niets heeft afgesproken over de scholingsplicht. Wel heeft verweerder met verzoeker afgesproken dat deze in de zoekperiode een actueel cv zou maken, hij een afspraak zou maken met het Leerwerkloket en tien sollicitaties zou verrichten. Blijkens het dossier heeft verzoeker zich aantoonbaar aan deze afspraken gehouden. Zonder nadere motivering – die ontbreekt – is het onduidelijk waarom verweerder toch aanleiding ziet om de bijstandsaanvraag op grond van de scholingsplicht af te wijzen.

6.3 De voorzieningenrechter stelt in dit licht verder vast dat verzoeker een zeker scholingsniveau heeft, hij is niet zonder startkwalificaties. Zo blijkt uit het dossier dat hij in het bezit is van een B1 certificaat (Nederlandse taal). Ook heeft hij blijkens zijn cv een diploma in Engineering Science op Mbo-niveau (2011) en een diploma Advanced English (2012). Uit het dossier komt verder naar voren dat verzoeker een Hbo/universitaire-opleiding wilde volgen, maar dat hij daarvoor toen nog niet het vereiste taalniveau (B1) had. Gelet op zijn opleidingsniveau en werkervaring heeft verzoeker goede arbeidskansen in de detailhandel. Verweerder heeft tegen deze achtergrond evenmin gemotiveerd met welke concrete scholing de arbeidskansen van verzoeker in de resterende periode tot zijn 27e jaar vergroot kunnen worden.

6.4 Het bestreden besluit berust daarom niet op een deugdelijke motivering en zal in bezwaar niet ongewijzigd in stand kunnen blijven. Verweerder zal ongetwijfeld in bezwaar proberen om het motiveringsgebrek te repareren, maar de voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om daarop vooruit te lopen. Verweerder zal bij de heroverweging, bij wijze van maatwerk, de vraag moeten betrekken welke concrete opleiding, zoals bedoeld in artikel 13, tweede lid, onder c, van de Pw, voor verzoeker in aanmerking komt bij het vergroten van diens kansen op de arbeidsmarkt en of verzoeker zich nog voor die opleiding zal kunnen inschrijven voor het lopende schooljaar tot aan zijn 27e verjaardag. Dit mede gelet op het feit dat de middelbare- en hogere scholen op dit moment zijn gesloten vanwege het Corona-virus. Dat dit ten tijde van de aanvraag nog niet speelde,

maakt dat niet anders. Bij de heroverweging in bezwaar zal verweerder dit gegeven immers mee moeten nemen.

6.5 De voorzieningenrechter ziet gelet op de omstandigheden van dit geval aanleiding om het verzoek om een voorlopige voorziening toe te wijzen, en te bepalen dat verweerder verzoeker met ingang van 20 maart 2020 (de datum van het verzoek) bijstand verstrekt tot zes weken nadat op het bezwaar zal zijn beslist. De voorzieningenrechter acht daarbij van belang dat niet in geschil is dat verzoeker op dit moment niet in zijn levensonderhoud kan voorzien. Door de Corona-maatregelen is het daarbij de vraag op welk moment verzoeker weer werk zal kunnen vinden. De voorzieningenrechter ziet daarom aanleiding dat verzoeker in ieder geval tijdelijk financieel hulp wordt geboden en zal daarom een voorlopige voorziening treffen, zoals hierna in het dictum van deze uitspraak omschreven. [...]

De voorzieningenrechter:

bepaalt dat verweerder verzoeker met ingang van 20 maart 2020 (de datum van het verzoek om een voorlopige voorziening) bijstand verstrekt tot zes weken na de bekendmaking van de beslissing op bezwaar [...].

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4598](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4598)

JnB2020, 491

Rechtbank Amsterdam, 30-04-2020 (publ. 10-06-2020), AMS 19/4222

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
PW 34, 36b

PARTICIPATIEWET. VERMOGEN. Individuele studietoelage i.c. terecht afgewezen.

4.1. Niet in geschil is dat eiser in de periode van drie maanden voorafgaand aan de aanvraag op zijn bankrekening een bedrag had staan wat hoger is dan het vrij te laten vermogen van € 6.120,-. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de overschrijving naar zijn moeder in februari 2019 betrekking heeft op een direct opeisbare schuld. Er is namelijk geen schriftelijke leenovereenkomst, zodat niet aannemelijk is geworden dat een concrete terugbetalingsverplichting bestond. Uit de door eiser en zijn moeder achteraf opgemaakte verklaring van 12 juni 2019 blijkt ook niet dat toen hij het geld van zijn moeder kreeg, met haar de afspraak had gemaakt dat het om een lening ging die terugbetaald moet worden en wanneer dat moet gebeuren. Verweerder heeft daarom het bedrag terecht meegenomen bij de vaststelling van het vermogen.

4.2. Eisers stelling dat het vermogen moet worden verminderd met zijn studieschuld bij DUO, volgt de rechtbank ook niet. Op grond van vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep wordt een studieschuld in het kader van bijstandverlening niet aangemerkt als negatief vermogen. De reden hiervoor is dat het niet op voorhand vaststaat dat een studieschuld daadwerkelijk geheel moet worden terugbetaald. Het uitgangspunt is weliswaar dat de studieschuld moet worden afgelost, maar de verplichting tot aflossing is afhankelijk van de draagkracht. Als er aan het einde van de aflossingsperiode nog een schuld openstaat, hoeft deze niet terug worden betaald. [...]

5. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:2561](#)

JnB2020, 492

Rechtbank Den Haag, 22-04-2020, (publ. 10-06-2020), SGR 19/888

college van burgemeester en wethouders van Delft, verweerder.

PW 17, 31, 32

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN. Verweerder heeft de bedragen die eiseres van haar ex-echtgenoot heeft ontvangen ten behoeve van haar zoon terecht aangemerkt als inkomsten. Verweerder heeft de bedragen dan ook terecht in mindering gebracht op het recht op bijstand van eiseres.

5.2. Vast staat dat eiseres in de periode in geding bedragen heeft ontvangen van haar ex-echtgenoot ten behoeve van haar zoon. Het geschil spitst zich thans toe op de vraag of deze bedragen als inkomen in de zin van de Pw moeten worden aangemerkt. [...]

5.6. In dit geval is sprake van bijschrijvingen op de bankrekening van eiseres, afkomstig van haar ex-echtgenoot en bestemd voor haar zoon. Op de vader rust op grond van artikel 1:392, eerste en tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek een

onderhoudsverplichting ten opzichte van de zoon. Eiseres kon de bijgeschreven bedragen aanwenden ter voorziening in de kosten van haar zoon. De bijschrijvingen zijn gedaan in de periode in geding. Onder deze omstandigheden komt de bijschrijving op zijn minst naar zijn aard overeen met de onder 5.4. genoemde inkomensbron. Dit betekent dat de bijschrijvingen op grond van artikel 32, eerste lid, van de Pw als inkomen moeten worden aangemerkt. Zie in dit verband ook de uitspraak van de CRvB van 24 juli 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2241](#). Dat de ex-echtgenoot van eiseres niet bij beschikking van de rechtbank een alimentatieverplichting opgelegd heeft gekregen maakt dat niet anders.

5.7. Dat de door de ex-echtgenoot overgemaakte bedragen afkomstig zijn van het door hem ontvangen bedrag aan kinderbijslag en kindgebonden budget, zoals eiseres stelt, maakt het voorgaande niet anders. Ingevolge het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder b en d, van de Pw worden alleen de door eiseres zelf ontvangen kinderbijslag en tegemoetkomingen in de zin van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen, waartoe het kindgebonden budget behoort, niet tot haar middelen gerekend.

5.8. Uit het bovenstaande volgt dat verweerder de bedragen die eiseres van haar ex-echtgenoot heeft ontvangen ten behoeve van haar zoon terecht heeft aangemerkt als inkomsten. Verweerder heeft de bedragen dan ook terecht in mindering gebracht op het recht op bijstand van eiseres.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5067](#)

JnB2020, 493

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 26-05-2020 (publ. 11-06-2020), SGR 20/467

dagelijks bestuur van de Intergemeentelijke Sociale Dienst (ISD) Bollenstreek, verweerder.

PW

PARTICIPATIEWET. VERLAGING BIJSTANDSUITKERING MET 100% VOOR DE DUUR VAN ÉÉN MAAND. Nu in verband met de coronacrisis de geplande

openbare verkoop van de woning van eiser niet is doorgestaan en evenmin is gebleken dat die in de nabije toekomst zal plaatsvinden, is de voorzieningenrechter van oordeel dat spoedeisend belang bij de gevraagde voorlopige voorziening ontbreekt.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4670](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4670)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 494

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 29-05-2020 (publ. 08-06-2020), BRE 19/6780 WLZ

Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ), verweerder.

Wet langdurige zorg (Wlz)

WET LANGDURIGE ZORG. VERSTANDELIJKE HANDICAP. Het CIZ heeft op goede gronden gesteld dat geen sprake is van een verstandelijke handicap. Het CIZ heeft terecht gesteld dat belanghebbende niet in aanmerking komt voor Wlz-zorg.

5.1 Niet in geschil is dat belanghebbende een verstandelijke beperking heeft en dat hij psychische problemen heeft. Partijen verschillen van mening of dat er bij belanghebbende sprake is van een verstandelijke handicap of dat zijn beperkingen (voornamelijk) voortkomen uit de psychiatrie.

5.2 Van een verstandelijke handicap kan gesproken worden als de verstandelijke beperkingen al voor het 18e jaar aanwezig waren.

De rechtbank kan het CIZ volgen in zijn stelling dat uit de huidige IQ-scores niet kan worden geconcludeerd dat er al voor het 18e jaar sprake was van een verstandelijke beperking. Belanghebbende gebruikt immers al sinds 2006 middelen die mogelijk van invloed zijn geweest op het huidige functioneren. Daarbij heeft de rechtbank tevens betrokken dat uit de informatie van UZ Leuven blijkt dat bij belanghebbende bij terugkomst in Nederland een TIQ van 79 is vastgesteld, waarbij bij het onderzoek destijds was opgemerkt dat belanghebbende een negatieve werkhouding had die het resultaat van de test mogelijk vertekende. Verder acht de rechtbank het van belang dat uit de beschikbare (medische) informatie, waaronder die van UZ Leuven niet blijkt dat de getroebleerde schoolgang aan een verstandelijke beperking kan worden toegewezen. Uit de informatie van UZ Leuven blijkt alleen dat er tijdens de schoolperiode sprake was van gedragsproblemen. Er zijn verder ook geen aanwijzingen dat belanghebbende al voor zijn 18e verjaardag een verstandelijke beperking had.

Gelet op wat hiervoor is overwogen, is de rechtbank van oordeel dat het CIZ voldoende heeft gemotiveerd dat er bij belanghebbende voor zijn 18e verjaardag nog geen sprake was van een verstandelijke beperking. Het CIZ heeft dan ook op goede gronden gesteld dat geen sprake is van een verstandelijke handicap.

5.3 De rechtbank volgt eiseres niet in haar stelling dat uit de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 18 december 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:4154](https://ecli.nl/CRVB:2019:4154)) volgt dat het CIZ

nader onderzoek had moeten doen. Anders dan in de door eiseres aangehaalde uitspraak is in deze zaak immers geen verstandelijke handicap vastgesteld. Bij het ontbreken van een verstandelijke handicap hoeft niet nader beoordeeld te worden in hoeverre de verstandelijke beperkingen leiden tot een blijvende behoefte aan 24 uur zorg in de nabijheid.

5.4 Omdat geen sprake is van een verstandelijke handicap heeft het CIZ terecht gesteld dat belanghebbende niet in aanmerking komt voor Wlz-zorg. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

[ECLI:NL:RBZWB:2020:2367](https://ecli.nl/RBZWB:2020:2367)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2020, 495

MK Rechtbank Midden-Nederland, 29-05-2020 (publ. 08-06-2020), UTR 19/1627 en UTR 19/1761

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP), verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 onderdeel 2, 55

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het Verdrag) 267

AVG. Verzoek aan het HvJ van de EU om een prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het Verdrag. De vraag is aan de orde of de AP bevoegd is te oordelen over de vraag of het geven van inzage in processtukken door de ABRS aan journalisten in overeenstemming is met de AVG. Om die vraag te beantwoorden is van belang of het geven van inzage in processtukken aan journalisten valt onder de rechterlijke taak van de ABRS. De AP heeft namelijk geen bevoegdheid om toe te zien op de verwerking van persoonsgegevens door gerechten bij de uitoefening van hun rechterlijke taken. Omdat dit gaat over de uitleg van het Unierechtelijk begrip "rechterlijke taak" en het oordeel over de verenigbaarheid van de nationale invulling van het begrip "rechterlijke taak" met het Unierecht is voorbehouden aan het HvJ van de EU, legt de rechtbank deze vraag voor aan het HvJ.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:2028](https://ecli.nl/RBMNE:2020:2028)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2020, 496

MK ABRS, 10-06-2020, 201809792/1/A3

burgemeester van Rotterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6, 11

Grondwet 9

Algemene wet bestuursrecht 8:29

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 4, 5, 6, 7

Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2012 2:3

WET OPENBARE MANIFESTATIES. Demonstratieverbod op 12 november 2016 in verband met de intocht van Sinterklaas. Ook als er geen voorafgaande kennisgeving voor een betoging is gedaan, is de burgemeester bevoegd om een betoging van tevoren te verbieden. In dit geval heeft de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid om een betoging te verbieden gebruik kunnen maken.

[...] de burgemeester [heeft] medegedeeld te hebben beslist een verbod te geven om op 12 november 2016 [...] in het centrum van Rotterdam een betoging en/of samenkomst te houden in verband met de intocht van Sinterklaas.

[...] Was de burgemeester bevoegd om een niet gemelde demonstratie van tevoren te verbieden?

[...] 6.2. De artikelen 6 en 7 van de Wom hebben slechts betrekking op betogingen die al gaande zijn. Daarvan was in dit geval ten tijde van uitreiking van het besluit geen sprake. Op grond van artikel 5 van de Wom kan ook de nog niet begonnen demonstratie worden verboden. Tussen [appellant] en de burgemeester is niet in geschil dat er door KOZP [Red: actiegroep Kick Out Zwarte Piet] geen kennisgeving is gedaan voor een betoging in het centrum van Rotterdam.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5 van de Wom (Kamerstukken II 1985/86, 19 427, nr. 3, blz. 19 en 20, en Kamerstukken II 1986/87, 19 427, nr. 5, blz. 9 en 10) blijkt dat een kennisgeving de burgemeester in staat stelt om te beoordelen of en, zo ja, welke beperkingen en voorschriften aan een voorgenomen betoging moeten worden verbonden dan wel of deze moet worden verboden. Hoewel artikel 5, eerste lid, van de Wom dat niet expliciet tot uitdrukking brengt, heeft de wetgever, zo volgt uit de wetsgeschiedenis, beoogd dat de burgemeester ook bij het ontbreken van een kennisgeving, gelet op de in artikel 2 van de Wom genoemde belangen, een betoging moet kunnen verbieden. De kennisgeving is dus geen noodzakelijke voorwaarde voor het ontstaan van de bevoegdheid van de burgemeester om een betoging te verbieden (vergelijk het arrest van het Gerechtshof Amsterdam van 11 juni 2014, [ECLI:NL:GHAMS:2014:5793](#)). Als artikel 5, eerste lid, van de Wom zo zou worden gelezen dat het doen van een kennisgeving wel een noodzakelijke voorwaarde zou zijn, wordt daarmee bovendien de mogelijkheid van het adequaat reguleren van manifestaties illusoir gemaakt. Dat zou er namelijk toe leiden dat een betoging waarvoor een kennisgeving is vereist en waarvan al vóór aanvang aannemelijk is dat de belangen in artikel 2 van de Wom tot een verbod noodzaken, niet kan worden verboden als geen kennisgeving is gedaan. Bovendien verdraagt een letterlijke lezing van artikel 5, eerste lid, van de Wom zich niet met wat is bepaald in artikel 5, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wom, waarin staat dat een verbod kan worden gegeven als een vereiste kennisgeving niet tijdig is gedaan.

6.3. Deze interpretatie van artikel 5, eerste lid, van de Wom is in overeenstemming met wat in artikel 11 van het EVRM is bepaald.

Een beperking van het recht op betoging is alleen toegestaan als de beperking is voorzien bij de wet en die beperking in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het vereiste van voorzienbaarheid bij de wet betekent dat de beperking een basis moet hebben in het nationale recht, de wettelijke bepaling kenbaar moet zijn voor de belanghebbende en de bepaling voorzienbaar moet zijn wat haar gevolgen betreft. Dit geldt zeker als het niet alleen gaat om het stellen van voorschriften aan een betoging, maar om het van tevoren verbieden van een betoging.

Hoewel uit arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een wettelijke norm zo precies moet zijn dat iemand, zo nodig na advies, erdoor in staat wordt gesteld om in de gegeven omstandigheden in redelijke mate te voorzien welke gevolgen een bepaalde handeling kan hebben, zijn wetten onvermijdelijk enigszins algemeen geformuleerd. Zie in dit verband bijvoorbeeld EHRM, Galstyan tegen Armenië, arrest van 15 november 2007, ECLI:CE:ECHR:2007:1115JUD002698603, par. 106. De reikwijdte van een bevoegdheid mag echter niet zo groot zijn dat die bevoegdheid willekeurig kan worden ingezet. De bepaling moet een indicatie geven hoe een bevoegdheid in een bepaalde situatie zal worden uitgeoefend. Vergelijk hiervoor EHRM, Navalnyy tegen Rusland, arrest van 15 november 2018, ECLI:CE:ECHR:2018:1115JUD002958012, par. 115. Artikel 5, eerste lid, van de Wom voldoet, mede in het licht van de wetsgeschiedenis en de systematiek van de Wom, aan de vereisten van helderheid en geeft geen aanleiding tot willekeurig overheidsoptreden. Bovendien heeft het EHRM in Chernega e.a. tegen Oekraïne, arrest van 18 juni 2019, ECLI:CE:ECHR:2019:0618JUD007476810, par 238-241, geoordeeld dat, ook als geen voorafgaande kennisgeving voor een betoging is gedaan, de desbetreffende instantie bevoegd moet worden geacht om een verbod te geven, hoewel het Oekraïense recht strikt genomen uitsluitend voorziet in het verbieden van een betoging nadat daarvan kennisgeving is gedaan. Een ander oordeel zou ertoe leiden dat nooit tegen een betoging kan worden opgetreden als daarvan geen kennisgeving is gedaan, hetgeen niet de bedoeling van een kennisgevingsstelsel kan zijn.

6.4. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de burgemeester, ook als er geen voorafgaande kennisgeving voor een betoging is gedaan, bevoegd is om een betoging van tevoren te verbieden. Dit betekent dat de Afdeling toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van de uitspraak van de rechtbank.

[...] 7.4. Het voorgaande betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de burgemeester in redelijkheid het besluit heeft kunnen nemen om een verbod uit te geven om op 12 november 2016 tussen 6:00 uur en 18:00 uur in het centrum een betoging en/of samenkomst te houden in verband met de intocht van Sinterklaas. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1361](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 497

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 29-05-2020 (publ. 10-06-2020), AWB 19/7952 (beroep) en AWB 19/3725 (verzoek)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vc 2000 B9/6.5

REGULIER. Geen vrijstelling mvv op grond van de 'Afsluitingsregeling langdurig verblijvende kinderen'. Eiser is geboren na afloop van de asielprocedure van zijn ouder.

9.1 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat, omdat eiser is geboren na afronding van het hoger beroep tegen de afwijzing van de eerste en enige asielaanvraag van eiseres, hij niet voldoet aan voorwaarde b zoals gesteld in de Afsluitingsregeling of de daarop geldende uitzondering.

9.2 De rechtbank overweegt dat uit de uitzondering zoals genoemd onder 'Ad b' uit paragraaf B9/6.5 van de Vc niet valt op te maken dat het desbetreffende kind moet zijn geboren *tijdens* een lopende asielprocedure. In de tekst van de uitzondering is alleen opgenomen dat het kind "na de start" van de procedure moet zijn geboren.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit en nader toegelicht in het verweerschrift en ter zitting gemotiveerd op het standpunt gesteld dat beoogd is kinderen onder de regeling te laten vallen die door de lopende asielprocedure(s) onzekerheid hebben meegemaakt. Hierbij heeft verweerder gewezen op een Kamerbrief van 21 december 2012 en een fragment uit het debat over deze brief waarin dit is toegelicht. Verweerder heeft toegelicht dat voor kinderen die géén asielachtergrond hebben maar wel geruime tijd in Nederland verblijven, zoals eiser, de artikel 8 EVRM-toets voorhanden is. Ten aanzien van deze kinderen geldt dat er nooit discussie is geweest over het feit dat terugkeer naar het land van herkomst belemmerd wordt om asiel gerelateerde redenen. Het langdurig verblijf is in die zin dan ook niet te wijten aan eventueel bestaande asielmotieven of de lange duur van de asielprocedures in het verleden. Hiermee heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid en voldoende gemotiveerd op het standpunt gesteld waarom kinderen die zijn geboren na het afronden van de asielprocedure niet binnen de doelgroep van de Afsluitingsregeling vallen. De uitleg die verweerder aan de uitzondering geeft is daarmee naar het oordeel van de rechtbank redelijk, ook in het geval van verzoeker en in lijn met de context en de bedoeling van de regeling.

9.3 Daarbij acht de rechtbank van belang dat de Afsluitingsregeling begunstigend beleid betreft tot het voeren waarvan verweerder niet op grond van enige internationale of wettelijke verplichting was gehouden. Bij het vaststellen van de criteria van dat beleid heeft verweerder een grote mate van beleidsruimte. Daarbij komt dat het hier niet een van de gestelde voorwaarden betreft, maar een uitzondering op een van de voorwaarden.

9.4 Het is de rechtbank niet gebleken dat verweerder de uitzondering zoals genoemd onder 'Ad b' uit paragraaf B9/6.5 van de Vc ook anders, in lijn met hetgeen eisers hebben aangevoerd, interpreteert. Dat, zoals in de uitspraak van de voorzieningenrechter van 13 december 2019 van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht die door eisers overgelegd is overwogen, niet duidelijk is dat dit een vaste gedragslijn is, betekent niet dat verweerder de Afsluitingsregeling en de hier relevante uitzondering niet op de beschreven manier interpreteert. De twee beschreven gevallen in de uitspraak zijn naar het oordeel van de rechtbank te weinig om iets te zeggen over het evident niet of niet consequent toepassen van de uitzondering. De rechtbank ziet geen aanleiding om eiser op een lijn te stellen met die gevallen.

Omdat verweerder heeft mogen concluderen dat eiser niet binnen de (doelgroep van de) uitzondering valt, is naar het oordeel van de rechtbank geen grond voor de conclusie dat sprake is van misbruik van de uitzondering in de Afsluitingsregeling omdat eiser zo kort na het eindigen van de asielprocedure van eiseres is geboren.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5056](https://ecli.nl/RBDHA:2020:5056)

[Naar inhoudsopgave](#)

Medisch

JnB2020, 498

MK ABRS, 10-06-2020, 201905011/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

MEDISCHE BEHANDELING. De vreemdeling kan niet aannemelijk maken dat hij feitelijk geen toegang heeft tot de benodigde medische behandeling in Iran, zonder dat hij eerst aannemelijk maakt wie hij is.

3.1. De rechtbank heeft ten onrechte uit het feit dat de staatssecretaris het Bureau Medische Advisering heeft gevraagd te adviseren over de beschikbaarheid van medische behandeling in Iran, afgeleid dat hij niet twijfelde aan de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling. Met de aanvraag van een advies heeft de staatssecretaris immers nog geen standpunt daarover ingenomen.

3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:571](https://ecli.nl/RVS:2019:571)) is het volgens punt 186 van het arrest van 13 december 2016 [Paposhvili tegen België, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](https://ecli.nl/CE:ECHR:2016:1213JUD004173810)] aan een vreemdeling om aannemelijk te maken dat hij op grond van zijn slechte gezondheidstoestand een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Pas als die vreemdeling dit bewijs over de feitelijke toegankelijkheid tot de voor hem noodzakelijke medische behandeling heeft geleverd, is het aan de nationale autoriteiten van de uitzettende staat om de twijfel over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen. Dit betekent dat de vreemdeling eerst aannemelijk moet maken dat hij feitelijk geen toegang heeft tot de benodigde medische behandeling in Iran. Dat kan niet zonder dat hij aannemelijk maakt wie hij is en dat heeft de vreemdeling niet gedaan. Met de van de vreemdeling vereiste officiële documenten ter staving van zijn gestelde identiteit en nationaliteit heeft

de staatssecretaris, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, geen te zware maatstaf gehanteerd.

3.3. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij de toegang van de vreemdeling tot de benodigde medische behandeling niet heeft onderzocht en van horen in bezwaar heeft afgezien.

[ECLI:NL:RVS:2020:1352](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 499

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 05-06-2020 (publ. 11-06-2020), NL20.8016

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 2016/679 6 lid 1 c e

Verordening (EU) nr. 604/2013 23, 34

Vw 2000 30

AVG. Geen sprake van schending AVG door persoonsgegevens van de vreemdeling zonder zijn toestemming aan de Italiaanse autoriteiten te verstrekken.

Schending Algemene Verordening Gegevensbescherming

9. Eiser voert verder aan dat verweerder in strijd heeft gehandeld met de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 2016/679 door zijn persoonsgegevens zonder zijn toestemming aan de Italiaanse autoriteiten te verstrekken.

10. De rechtbank overweegt als volgt. Voor de beoordeling van eisers asielaanvraag was het op grond van de Vw (artikel 30) en de Dublinverordening nodig dat persoonsgegevens van eiser gedeeld werden met de Italiaanse autoriteiten. De grondslag voor die gegevensverwerking ligt in de Dublinverordening (artikelen 23 en 34 van de Dublinverordening). Op grond daarvan is het verweerder toegestaan om persoonsgegevens te delen met de mogelijk verantwoordelijke lidstaat. Voor deze gegevensuitwisseling heeft verweerder geen toestemming van eiser nodig. Het is niet gebleken dat verweerder in strijd heeft gehandeld met deze artikelen van de Dublinverordening. De gegevensuitwisseling heeft dan ook overeenkomstig die artikelen plaatsgevonden.

Op grond daarvan en gelet op artikel 30 van de Vw is de rechtbank van oordeel dat de verwerking van de persoonsgegevens noodzakelijk was om te voldoen aan een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust en ook voor de vervulling van een taak van algemeen belang of van een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is opgedragen, als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c en e, van de AVG. Het is daarom niet gebleken dat verweerder in strijd met die verordening heeft gehandeld. De beroepsgrond treft daarom geen doel.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5071](#)

JnB2020, 500

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 10-06-2020 (publ. 11-06-2020), NL20.10156 en NL20.10158

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Kroatië. Weigering nader uitstel zienswijze gelijktijdig met bestreden besluiten bekendmaken is onzorgvuldig. Geen aanleiding rechtsgevolgen in stand te laten, mede gelet op vragen van het EHRM aan Kroatië.

2.3 [...] Nu het uitstel dus was verleend naar aanleiding van de maatregelen rondom de coronacrisis, die maatregelen (zoals algemeen bekend) grotendeels nog van kracht waren toen eisers op 28 april 2020 om nader uitstel voor het indienen van een zienswijze vroegen en het verleende uitstel niet was gebaseerd op bekend beleid, was voor eisers redelijkerwijs niet voorzienbaar dat hun verzoek tot nader uitstel niet zou worden ingewilligd.

2.4. Door eisers gelijktijdig met de bekendmaking van de bestreden besluiten bij brieven van 29 april 2020 mee te delen dat het verzoek om een nader uitstel voor het indienen van een zienswijze wordt afgewezen, heeft verweerder de vorige gemachtigde van eisers elke mogelijkheid ontnomen gevolg te geven aan het in die afwijzingsbrieven opgenomen verzoek van verweerder om 'andere mogelijkheden te onderzoeken' om in contact te komen met eisers. Ook heeft verweerder de vorige gemachtigde van eisers hiermee de mogelijkheid ontnomen om alsnog een zienswijze in te dienen, desnoods met alleen de informatie die door eisers in de gronden van beroep is aangevoerd. Verweerder heeft eisers dusdoende feitelijk een instantie ontnomen.

2.5. Deze handelwijze druist naar het oordeel van de rechtbank zozeer in tegen wat van een redelijk handelend bestuursorgaan mag worden verwacht, dat dit ontoelaatbaar moet worden geacht.

Daarbij weegt zwaar mee dat de mogelijkheid om een zienswijze in te dienen moet worden aangemerkt als een essentieel onderdeel van de besluitvormingsprocedure, zoals uit vaste jurisprudentie volgt [...]. Dat verweerder eisers die mogelijkheid eerder wel geboden heeft door daarvan melding te maken in de voornemens en een uitstel te verlenen, laat de hiervoor beschreven handelwijze van verweerder onverlet en leidt daarom niet tot een ander oordeel.

2.6. Voor het passeren van dit zorgvuldigheidsgebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is in dit geval geen plaats. Voor dit oordeel vindt de rechtbank steun in rechtsoverweging 2.7 van de hiervoor vermelde uitspraak van de Afdeling van 10 oktober 2002. De rechtbank zal de beroepen daarom gegrond verklaren en de bestreden besluiten vernietigen wegens strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. De rechtbank zal vervolgens beoordelen of er aanleiding bestaat om te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten geheel of gedeeltelijk in stand blijven. [...]

4.5. De Kroatische autoriteiten hebben weliswaar met de terugnameverzoeken ingestemd en daarmee formeel de verantwoordelijkheid voor de asielaanvragen van eisers n aanvaard, maar de wijze waarop de Kroatische autoriteiten in het geval van A.B. volgens hem zijn omgegaan met diens meermalen ten overstaan van de Kroatische autoriteiten kenbaar gemaakte asielwens, wat voor het EHRM mede aanleiding is geweest vragen te stellen aan de Kroatische autoriteiten, rechtvaardigt de vraag in hoeverre verweerder er, zonder nader onderzoek, van uit mag gaan dat de Kroatische autoriteiten de door hen formeel aanvaarde verantwoordelijkheid voor de asielaanvragen van eisers ook zullen naleven en dat eisers een reële mogelijkheid hebben om zich bij de (hogere) Kroatische autoriteiten te beklagen indien dat anders zou blijken te zijn.

Daarbij is mede van belang wat eisers hebben verklaard over de wijze waarop zij door de Kroatische autoriteiten zijn bejegend. Die verklaringen komen overeen met wat er in de verschillende rapporten is gerelateerd. De vraag is hoe dit zich verhoudt tot het in de praktijk eerbiedigen door de autoriteiten van de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen waarbij Kroatië partij is.

4.6. De rechtbank ziet dan ook geen aanleiding de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten in stand te laten. Verweerder zal nieuwe besluiten moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:5175](https://ecli.nl/RBDHA:2020:5175)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 501

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Dordrecht, 03-06-2020 (publ. 05-06-2020), NL20.10256

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Vervolgberoep. Uit de door de rechtbank opgevraagde cijfers met betrekking tot besmettingen met het coronavirus in Detentiecentrum Rotterdam, blijkt niet dat het risico op besmetting in detentie hoger is dan daarbuiten. De bewaring is niet onevenredig bezwend.

4. Eiser voert aan dat de bewaring vanwege het gevaar voor besmetting met het coronavirus in Detentiecentrum Rotterdam (hierna: DCR) onevenredig bezwend is. Eiser stelt dat verweerder zijn inlichtingenplicht heeft geschonden, door de rechtbank niet te informeren over het aantal besmettingen binnen DCR en de wijze waarop verweerder voorkomt dat gedetineerden worden besmet. Deze beroepsgrond slaagt niet.

4.1.1. Op vragen van de rechtbank heeft verweerder geantwoord dat er onder de gedetineerden in het DCR geen besmettingen met het coronavirus zijn vastgesteld, dat onder medewerkers vier besmettingen zijn vastgesteld en dat er op 25 mei 2020 geen besmettingen in het DCR waren. Gelet op deze cijfers ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder uit eigen beweging met deze informatie had moeten komen.

4.1.2. Los van de vraag of bij een hoger risico op besmetting de voortdurende bewaring van eiser als onevenredig belastend moet worden beschouwd, wijzen de besmettingscijfers er naar het oordeel van de rechtbank niet op dat op dit moment het besmettingsrisico in het DCR aanzienlijk hoger is dan daarbuiten. Voor zover eiser betoogt dat er te weinig maatregelen worden genomen om het risico op besmetting te beperken, betreft dit een klacht over het regime binnen de DCR waarover de rechtbank in deze procedure geen oordeel kan vellen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4989](#)

[Naar inhoudsopgave](#)